ב: המביא גט פרק ראשון גיטין

עין משפט
נר מצוה

ג א מיי׳ פ״ו מהל׳ גירושין הי״ח סמג עשין ג טיש״ע אה״ע סימן קמב סעיף ג:
ד ב מיי׳ שם הל׳ י״ד טוש״ע שם סעיף יח:
ה ג מיי׳ פי״ח מהל׳ עדות הלכה ז טוש״ע י״ד סימן קכו סעיף ג וסנהי״ה:
ו ד שם כהג״ה:
ז ה מיי׳ פכ״ד מהל׳ מלוה ולוה הלכה יח וסעיף יט טוש״ע חו״מ סימן צז סעיף ג ומיי׳ שם סעיף ט:

תוספות רי״ד

לפי שאין בקיאין לשמה. פי׳ בעבור זה הצריכוהו לומר בפני נכתב ובפני נחתם משום דכתיב וכתב לה לשמה וכתו״ל אין בקיאים לשמה מפני שאינן בני תורה כלומר שאינן יודעין שצריך שיכתב הגט לשמה ויש לחוש שמא נכתב זה לאחד מבני עירו ששמו כשמו ושם אשתו כשם אשתו ונמלך מלגרש את אשתו ושלחו זה לאשתו מש״ה צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם לשם אשה זו: ורבא אמר לפי שאין עדים מצויין לקיימו. פי׳ שממדינת הים לא״י לא שכיחי שיירתא ואם יבא הבעל היום ומחר ויערער ויאמר לאשה כי זה הגט לא כתבתיו אני אלא את דיעפת והתחמת בו עדים ואין זו כתיבת ידי העדים לא נוכל למצוא עדים אחרים שיכירו חתימת אלו העדים שיקיימו אותה והוא האשה צריכה להביא ראיה שבעלה כתבו לה. לפיכך התקינו שיהא זה מקיימו באומרו בפני נכתב ובפני נחתם ואם יבא הבעל ויערער לא משנחתי ביה אבל לאין בקיאים הן לשמה לא חייש רבא דסתם סופרים דכתבי גיטא בקיאין הן לשמה ולא נתקן לומר בפני נכתב ובפני נחתם אלא לפי שאין עדים מצויין לקיימו: א״ב דאתיה בי תרי. פי׳ שנעשו שנים שלוחים להביא הגט לרבא דאמר לפי שאין עדים מצויין לקיימו אין צריכים לומר דבשנים אין הבעל יכול לערער ולרבה דאמר לפי שאין בקיאים לשמה צריכים לומר: א״נ איכא ביניהו (דאתיה) חד ממדינה למדינה בא״י כגון יהודה וגליל דס״ד השתא דלא שכיחי שיירתא. לרבא דחייש לעיעורא דבעל צ״ל. ולרבה לא צריך הואיל ובני א״י בקיאים לשמה: אי נמי א״ב דאתיה חד מעיר לעיר בתו״ל באותה מדינה דשכיחי שיירתא מעיר לעיר לרבא דאמר לפי שאין עדים מצויין לקיימו הכא שכיחי שיירתא ואינו צ״ל. ולרבה דאמר לפי שאין בקיאים לשמה [צריך] שיאמר שנם מעיר לעיר אין בקיאים לשמה. והלכתא כרבא דהוא בתרא. ועו׳ דכל סוגיא דשמעתא

[ב] לפי שאין בקיאין לשמה רבא אמר אלפי שאין עדים מצויין לקיימו מאי ביניהו איכא ביניהו בדאתיהו בי תרי אי נמי ממדינה למדינה בארץ ישראל אי נמי באותה מדינה במדינת הים ולרבה דאמר לפי שאין בקיאין לשמה ליבעי תרי מידי דהוה אכל עדיות שבתורה [ג]עד אחד נאמן באיסורין דאימור דאמרינן עד אחד נאמן באיסורין כגון חתיכה ספק של חלב ספק של שומן דלא איתחזק איסורא אבל הכא דאיתחזק איסורא [ד]ראשת איש [ה]הוי דבר שבערוה [ו]ואין דבר שבערוה פחות משנים רוב בקיאין הן ואפילו לר״מ [ז]דחייש למיעוטא סתם ספרי דדייני מיגמר גמירי ורבנן הוא דאצרוך והכא משום

לפי שאין בקיאין לשמה. אין בני מדינת הים בני תורה ואין יודעין שצריך לכתוב הגט לשם האשה וקרא כתיב וכתב לה ספר כריתות (דברים כד) לה דהיינו לשמה[ט] הילכך לומר בפני נכתב ובפני נחתם וממילא שיילינן ליה אם נכתב לשמה והוא לומר לן. ולקמיה[י] מפרש מאי טעמא לא מצרכוהו נמי למימר לשמה: **לפי שאין עדים מצויין לקיימו.** אין שיירות מצויות משם לכאן שאם יבא הבעל ויערער לומר לא כתבתיו אינו עדים להכיר חתימת העדים והממיטו לשלית. ולקמן פריך אין לרבה בן לרבה ליבעי תרי: **דאתיוהו בי תרי.** ומיהם נעשו שלוחים לגרשה והגט יוצא מתחת ידי שניהם. לרבה בני למימר לרבה לא בעי למימר שהרי שנים הם ואם יערער בעל הרי הם מצויין לקיימו: **אי נמי ממדינה למדינה בארץ ישראל.** כגון יהודה וגליל דסלקא דעתא השתא דלא שכיחי שיירתא. לרבה בני חיים לעיעורא דשמא מזויף הוא לא בעי למימר הואיל ובקיאין כל בני ארץ ישראל לשמה לרבה בעי למימר דהא אין שיירות מצויות: **אי נמי כאופוס מדינה.** כגון מעיר לעיר במדינה אחת. מדינה רומנורי״ת בלע״ז. ובמדינת הים לרבה בעי למימר דהא אין בקיאין לשמה לרבה לחמר לפי שאין וכו׳ ומתניתין משום ערעורת דזיוף הוא הכא לא צריך דהא שכיחי שיירתא: **מידי דהוה אכל עדיות שבתורה.** קושיא הוא: ומאי **עד אחד נאמן באיסורין.** שהרי החתימה מוכיח כל אחד ואחד מישראל על הפרשת תרומה ועל השמיטה ועל ניקור הגיד והחלב: **דלא איתחזק איסורא.** דחלב דהך חתיכה[יא] מיקורמי[יב] גופא: **הכא איתחזק.** דהך חתמת מיקור אחת היא. ומטעל ושחיטה לא גמרינן לה כדלמרינן ביבמות (דף פח.) דהתם בידו לתקן לפיכך נאמן להעיד עליהן: **ואין דבר ערוה.** לאו להמיהו בפחות משנים דליף דבר דבר ממקום כתיב הכא כי מלא בה ערות דבר (דברים כד) וכתיב התם על פי שנים עדים יקום דבר (שם יט) כמ׳ סוטה (דף ג.): **רוב ישראל בקיאין הם.** ואין למזמן: **ואפילו לר׳ מאיר דמייש למיעוטא.** גבי קטן וקטנה אין מוזגין ולא מייחמין שמא לא נעשה לשמה ידע ולומר ר״ת דמקרקין בשמוך דכוב בקיאין הן ושמא ספרי גמירי ולישה לעז שמא בעלמא דמסתמא שלא כדין יעערער והכא שמכיון הבעל בעלמא ליכא למיחש אפילו ללעז דתו לא מערער כדאמר בשמוך מקטן נקוט בידיה וכו׳:

מאי ביניהו. לא מצי למימר מוקי לישה ביניהו לדרבה נמי לרבנן בתרתי בעולין ג״ל בפני נכתב ובפני נחתם דצריכן מוקי לה מכל מקום ביניהו משום דהוי כללא דאמתיה בי תרי. פ״ה למ״ד לפי שאין עדים מצויין לקיימו אלו יקיימוהו ויקבל לחתו כשיפה אלו כאן מזומנין לקיימו כשיבא הבעל ויערער ושוב דלמא לי לחתיוה בי תרי כך שיש מן השוק שמכירין חתימת העדים ומפרש ר״ת דלחתיוה בי תרי ואחרי שהבעל שלחם דמו לא מהימן לומר לא שלחתים דהכי אמר לקמן (דף ה.) שנים אין לריכין לומר בפני נכתב וכו׳ ומה אילו יאמרו בקיאין גירסה מי לא מהימני ולהאי לא מייחין שמא החתים במזיד עדים פסולין דמסתמא כיון דשלח לה גט כדין עשאו לחיוה משום דלכתלה: **ליבעי תרי.** לכאן לא ידע הא דפריכית לעיל הוי טעמא אלא משום לעז או לנפשוף: **מידי דהוה אכל עדיות שבתורה.** בגליון״ת גרסינן כגון עדות דיני ממונות ודיני נפשות ואית דגרסי עדיות בר״ש ולא נהירא דאם כן מאי מצני עד אחד נאמן באיסורין מה לו להזכיר איסורין והא עדות נמי איסור הוא והכי הוה ליה למימר לא דמי לשאר עדיות והוה ליה למימר טעם ומיהו יש לומר דה״ק עד אחד נאמן באיסורין להתיר והא דבעי תרי הני מילי לחסור דאמר לא מהימן לי אלא תרי אבל עד אחד נאמן להתיר אפילו בחד סגי ואפילו בכל כמיניה אבל הא דקאמר כל עדיות לא אתי שפיר דאמר כל עיקר דבר שבערוה אין פחות משנים זהו בחתם אית בגיטין ובקידושין וחזרת לחתם אית לחוסרה על בעלה: **עד אחד נאמן באיסורין.** פי׳ הקונטרס שהרי החתימה מורה כל אחד ואחד על הפרשת תרומה ושחיטה וניקור הגיד וחלב ולא היה לו להזכיר הפרשת תרומה ושחיטה דהכהנה נאמן אע״ג דאיתחזק איסורא משום דניחו לתקנם כמו שפ״ה בסמוך והכי אמר בהאשה רבה (יבמות דף פח.) ושחיטה אע״ג דהחתם אין בידו לתקנו מעיקרא היה בידו לשחוט לחם לא כן אמאי מהימן כיון דאיתחזק איסורא דלא מציו בשום מקום שיכהנו בגדול אחד עומד על גביו ומעשים בכל יום דמהימן אע״ג דלא שייך ביה רוב מצוין אלל שחיטה מיומחין הן כגון שנחתך כל הרחם ואין בית השחיטה ניכר ומה שהו קומכין על הנשים בשחיטה אע״פ שאין יודעות הלכות שחיטה כיון שבידה ללמוד לשחוט או להסכיר לחכים שיחטוה לה כבידה דמי ות״ת ומנה לן דעד אחד נאמן באיסורין וי״ל דילפינן מנדה דלקרבן בפרק המדיר (כתובות דף עב.) ופסקה לה לעלמה ות״ת אם כן אפילו איתחזק איסורא וי״ל דאינה מחזקת שהרי רואה כל שעה וכשנעבדו שנעשה טהורה ממילא ולא איתחזק איסורא וגם בידה לבטל: **עד אחד נאמן באיסורין.** הקשה ר״ת מה תשובה היא זאת עיקר הגט יוכיח לחותמו כשנים ומי׳ ס״ד דעד אחד נאמן באיסורין בכה״ג עיקר הגט נעשה בכך ושוב אין צריך לגלי מילתא לידע אם לשמה נכתב: **הוי דבר שבערוה.** הלי דנקט דבר שבערוה לומר ר״י משום דבהאשה רבה (יבמות דף פח.) בשאר איסורי כגון עבד והקדש וקונמות מספקא לן אי מהימן אפילו איתחזק איסורא ולאו בידו אלא בידו או ות״ת אי עד אחד נאמן בשאר איסורין אפילו איתחזק איסורא ולאו בידו אלמה מילתא לימלריך ופריה לה לעלמה ויש לומר דס״ד [ט] דחשיב כמו דבר שבערוה: **סתם ספרי דדייני מיגמר גמירי.** והוי כמו מיעוטא דמיעוטא דלא מייחין לרבי מאיר: **ורבנן הוא דאצרוך.** פירש בקונטרס משום דלישה דאשה כתוב ועומד כגון שנכתב בשם ג׳ מבני עירו שמו כשמו ושמה כשמה ומנלך מלגרש דכהוחזק שני יוסף בן שמעון אפילו

מסורת הש״ס

[ט] (לקמן פה:). [י] (לקמן ג. מולין יז:). [יא] ג׳ ר״ל והוי׳ [יב] יבמות פח. [קדושין סו. לקמן ג. סד.]. [יג] [יבמות פח: קיט. ע״ז לד: מ: כתובות יט: מכ: מולין ו. יא: פו. נדה לא: מח.]. [יד] [לקמן ב.]. [טו] [לקמן ג.]. [טז] כפ״ת: [תמיהה, ע] כפ״ת ליתא [תיקונה, ו] דף ב. ד״ה לפי שיין.

גליון הש״ס

תוס׳ ד״ה חזי דבר שבעריות וכו׳ דחשיב כפו דבר שבעריות. עי׳ מהריק״ט שורש ע״ב:

לעזי רש״י

קונטרי״א. חבל ארץ.

מוסף רש״י

לפי שאין עדים מצויין לקיימו. ומהמיה מתוך שנאמן אינו צריך, לפי שבקיאים לשמה, יעוש״י בראשונים. דכל יחיד ויחיד מהמיתו תורה, ונכתוב מבקרך ומצלך (דברים יג) ושמט אם כן הכתוב (ויקרא ט) ואלכי כתיבים על ידי הקיקיון למעשיר עדים בעדה, ולא לעניים תורה עדים אלא לענים ממון אי מיתת כית דין ולערוות, דמגירין דבר דבר ממנו (חולין יג). ואפילו לר״מ דחייש למיעוטא. כפרק כל שחטיו (חולין ו.) גבי כיומים, אנוד על כל כיומים משום דאמר שמלאי דמים יוצר כמה שנים ומשתחוו לה (יבמות קיג.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com